

Arrest

nr. 164 569 van 22 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat L. TIMMERS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 15 april 1966 in het dorp Dopparzai, gelegen in Pekar, Kurram agency, te Pakistan. U bent sjiit, Pashtun en behoort tot de Turi stam. U ging naar school in Parachinar en behaalde er uw Bachelor of Science (Bsc).

In 1991 studeerde u verder aan het Departement Plantkunde van het Government College van Lahore. U behaalde er uw Master of Science (Msc) en verbleef in een hostel voor studenten. Nadien keerde u terug naar uw dorp, Dopparzai, waar u les gaf. Later besloot u geneeskunde te studeren en ging u van 1997 tot 2003 als medische student werken in Kazachstan. In 2003 keerde u terug naar Pakistan omdat u moest verschijnen voor de Pakistani Medical and Dental Council (PMDC) om een examen af te leggen. Eind 2004 kreeg u uw resultaat en startte u met werken als house officer in een ziekenhuis in

Islamabad genoemd Pakistan Institute of Medical Sciences (PIMS). U werkte er tot eind 2005. In 2006 startte u met uw eigen praktijk in uw dorp, Dopparzai, in Pekar.

In 2007 kwamen uw ouders om het leven bij een raketaanval van de Taliban in jullie dorp. In maart of april 2011 werd u opgeroepen om een soennitische zwangere vrouw te helpen in het Spin Ghar gebergte. U controleerde haar bloeddruk en hartslag, legde een infuus aan en bracht enkele injecties toe. De Taliban kwam te weten dat deze soennitische vrouw door u, een sjiiitische dokter, werd behandeld. U vluchtte 's nachts weg en keerde terug naar Pekar. Enkele maanden later, eind 2011, verliet u Pekar. U startte in 2012 met werken als medical officer in de Basic Health Unit (BHU) van een overheidsziekenhuis in het dorp Kotsawar, gelegen nabij de stad Hafizabad. In tussentijd keerde u soms terug naar Pekar. Zo bracht u een bezoek aan uw zus in januari 2013 in Pekar.

Op 4 november 2014 keerde u terug van een kort bezoek uit Lahore naar Hafizabad. De bewakers van het ziekenhuis vertelden u dat drie mannen in het ziekenhuis naar u kwamen vragen en hen neersloegen nadat ze deze mannen vertelden dat u niet aanwezig was. Drie dagen later werd u opgebeld door een commandant van de Taliban. Hij vertelde u dat hij het hier niet bij ging laten en u zou vermoorden omdat u sjiiet bent. Op 10 november 2014 kreeg u een nieuwe dreigtelefoon van dezelfde persoon. Enige tijd later, op 20 november 2014, lag er een dreigbrief op de deurdrempel van uw verblijfplaats in Kotsawar. De brief was aan u gericht, en er stond in vermeld dat u op de lijst van doelwitten van de Taliban staat en dat ze iedere dokter van de sjiiitische gemeenschap zullen vermoorden. Ook stond erin vermeld dat uw handen zouden worden afgehakt en u zou worden onthoofd. U informeerde niemand van het ziekenhuis, liet alles achter en ging naar een vriend die in het hostel van het PIMS verbleef in Islamabad. Op 15 of 16 december keerde u terug naar Parachinar. Uw oom langs moederskant regelde uw reis naar het buitenland. U verliet Pakistan op 18 december 2014 vanuit Parachinar, en reisde met een bus via Peshawar naar Taftan aan de grens met Iran. Vervolgens ging u verder naar Teheran en Istanbul. Na uw aankomst in Turkije, reisde u via Griekenland, Italië en Frankrijk verder naar België. U kwam op 9 februari 2015 aan in België en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door (soennitische) groeperingen zoals Lashkar-e-Taiba, Sipah-e-Sahaba en de Taliban die aanwezig zijn in Pakistan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van uw identiteitskaart (voor- en achterkant), fotokopieën van diploma's, een fotokopie van een dreigbrief van de Taliban, informatie i.v.m. de situatie van (sjiiitische) dokters in Pakistan, een krantenartikel, foto's, briefomslagen en een voorschrift. **B. Motivering**

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel origineel document neer ter staving van uw identiteit. U legde slechts een fotokopie van uw identiteitskaart voor en liet tot op heden na om enig origineel identiteitsdocument voor te leggen. Gezien het door u voorgelegde identiteitsdocument een kopij betreft, heeft dit document geen enkele bewijswaarde. Nochtans werd u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst p.1) nadrukkelijk gewezen op het belang van deze (originele) documenten. Betreffende de afwezigheid van uw originele identiteitskaart, verklaarde u in eerste instantie dat u vermoedde dat deze zich nog in Pakistan bevond. Nadien gaf u aan dat u omwille van stress en depressie niet meer weet waar deze identiteitskaart zich bevindt (zie gehoorverslag CGVS 2 p.11/19). **Aangaande de afwezigheid van enig ander identiteitsdocument zoals uw paspoort, gaf u aan dat u uw paspoort in 2011 verloor in Islamabad** (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13/19 en gehoorverslag CGVS 3 p.7/12). Hierover dient het CGVS het volgende op te merken. Aanvankelijk gaf u aan dat u in totaal over twee paspoorten hebt beschikt. Uw eerste paspoort zou ongeveer in 1997 zijn uitgegeven wanneer u Pakistan verliet om in Kazachstan te gaan werken als medische student. U zou dit paspoort één keer hebben vernieuwd bij de Pakistaanse ambassade in Kazachstan. Nadien zou u het niet meer hebben verlengd of vernieuwd omdat u niet meer moest reizen. Daarnaast verklaarde u dat u enkel een visumaanvraag voor Kazachstan indiende, u nooit voor een ander land een visumaanvraag indiende en stelde u meerdere keren dat deze verklaringen correct zijn (zie gehoorverslag CGVS 2 p.12/19 en gehoorverslag CGVS 3 p.7-8/12). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u tot tweemaal toe een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk aanvroeg in Islamabad in juni 2007 en augustus 2007. Deze aanvragen werden telkens geweigerd (zie informatie blauwe map). Nadat u tijdens het gehoor dat

plaatsvond op 11 september 2015 gewezen werd op het feit dat u **geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegde betreffende uw visumaanvragen**, bleef u in eerste instantie volharden dat u nooit een andere visumaanvraag indiende behalve voor Kazachstan. Pas nadat u werd verduidelijkt dat de informatie waarover het CGVS beschikt, aanvragen voor het Verenigd Koninkrijk betroffen, gaf u aan dat u deze aanvragen indiende. U gevraagd naar de reden waarom u dit na confrontatie pas toegeeft, verklaart u dat u dit vergeten was en de oorzaak bij de depressie waar u aan zou lijden ligt, wat een loze verklaring is waar het CGVS geen geloof aan kan hechten (zie infra). Gezien u wachtte met het bekennen van uw visumaanvraag tot u wist over welke informatie het CGVS beschikte, werd u erop gewezen dat het CGVS hierdoor vermoedt dat u ook visumaanvragen voor andere landen indiende die u verzwijgt. Opnieuw deed u zich onwetend voor over enige andere visumaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 3 p. 8/12). Daarnaast werd u er ook op gewezen dat u **niet coherent was in uw verklaringen betreffende uw paspoort**. U verklaarde dat u in Kazachstan éénmaal uw paspoort liet verlengen en nadien niet meer. Echter blijkt uit de informatie betreffende uw visumaanvragen, dat u over een paspoort beschikte, uitgegeven in Pakistan, en geldig tot 2011. Het feit dat u geheugenproblemen zou hebben biedt opnieuw geen verklaring voor deze leugenachtige verklaringen (zie gehoorverslag CGVS 3 p. 7-9/12). Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, kan echter verwacht worden dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt betreffende zijn identiteitsdocumenten en op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn identiteit te staven. De identiteit van een asielzoeker vormt immers een essentieel element in de asielaanvraag, overigens in iedere procedure, en er kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. De door u aangehaalde verklaringen betreffende de afwezigheid van documenten vormen dan ook geen (afdoende) redenen om de nalatigheid van documenten te staven. **Meer zelfs, u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden met het afleggen van leugenachtige verklaringen omtrent de afwezigheid van identiteitsdocumenten, alsook het achterhouden van andere informatie zoals visumaanvragen, wat uw geloofwaardigheid ondermijnt. Het CGVS vermoedt dan ook ten sterkste dat u uw paspoort bewust achterhoudt om de daarin vervatte reisweg en andere informatie te verhullen.**

Bovendien dient er in verband met uw beweerde reisweg het volgende opgemerkt te worden. Tijdens het gehoor dat plaatsvond op 5 mei 2015 kon u slechts beperkte en vage verklaringen omtrent uw reisweg afleggen. Zo kon u zich enkel herinneren dat u langs Turkije en Griekenland reisde, maar was u de andere landen of steden waardoor u heen reisde vergeten (gehoorverslag CGVS 2 p. 6;10-11/19). Tijdens het gehoor dat plaatsvond op 11 september 2015 geeft u aan dat u eerder verschillende dingen vergat te vertellen in verband met uw reisweg, en legt u plots meer gedetailleerde verklaringen af. Ook verklaarde u dat u langs Italië reisde, wat u tijdens het vorige interview vergat te vertellen. Opnieuw legt u de verklaring voor het vergeten van bepaalde elementen bij een depressie en de stress waarmee u te maken hebt (zie gehoorverslag CGVS 3 p.5/12). Echter, zoals eerder vermeld is dit geen afdoende verklaring voor deze vergeetachtigheid, en bevestigt dit het vermoeden dat u de ware toedracht van uw reisweg naar België achterhoudt. U legde verder geen enkel document neer ter staving van de door u beweerde reisweg.

Aangaande de feiten die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Pakistan, zijnde de persoonlijke bedreiging van de Taliban, hecht het CGVS geen geloof, en dit omwille van volgende redenen. U verklaarde dat u in maart of april 2011 een soennitische vrouw behandelde en de Taliban dit te weten kwam. U gaf aan dat zij het mogelijks via een dorpsgenoot of familielid van de patiënt te weten kamen, maar baseert zich hiertoe louter op veronderstellingen (zie vragenlijst CGVS punt 5). U zou diezelfde nacht weggevlucht zijn omdat de Taliban naar u op zoek was, en keerde terug naar uw dorp. Nadien verbleef en werkte u in uw dorp tot eind 2011, meer dan een half jaar nadat het incident plaatsvond, terwijl u de Taliban vreesde. Tijdens uw verblijf in uw dorp tijdens de tweede helft van 2011 zou u geen persoonlijke problemen hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16/19). U zou pas eind 2011 naar Hafizabad verhuisd zijn en ging er in de BHU werken. Het feit dat u meer dan zes maanden lang nog actief was als dokter in Pewar, terwijl de Taliban naar u op zoek zou zijn geweest en nadien nog enkele keren terugkeerde naar Pewar, tast de ernst en gegrondheid van uw vrees voor de Taliban aan.

Sinds begin november 2014 zou de Taliban (opnieuw) naar u op zoek zijn en zou u op verschillende manieren bedreigd zijn geweest. Gezien u verklaarde dat u tussen 2 en 4 november in het ziekenhuis van Hafizabad gezocht werd en op 7 en 10 november dreig telefoons ontving van een commandant van de Taliban omdat u sjiïet bent, is het uiterst eigenaardig dat u Hafizabad pas op 20 november 2014, wanneer er een dreigbrief op uw deurdrempel lag, zou verlaten hebben (zie vragenlijst CGVS punt 5 en gehoorverslag CGVS 2 p.8/19). Hierbij dient het CGVS op te merken dat u tijdens het gehoor dat plaats vond op 5 mei 2015, verklaarde dat u de ene keer verklaarde dat u tot december 2014 in Hafizabad verbleef (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4/19), terwijl u de andere keer aangaf dat u Hafizabad rond 20 november verliet (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8/19). Naast het feit dat u niet kon verklaren hoe een

commandant van de Taliban aan uw telefoonnummer raakte (zie vragenlijst CGVS punt 5), is het uiterst merkwaardig dat u in eerste instantie zou hebben blijven werken in het ziekenhuis. Daarnaast is het eigenaardig dat u, gezien de vrees die u beweert te hebben t.o.v. de Taliban, nadat deze incidenten zouden hebben plaatsgevonden terugkeerde naar Pëwar waar de Taliban net actief is. Opnieuw tast dit de ernst, alsook de geloofwaardigheid, van uw vrees aan. Ter ondersteuning van de door u beweerde bedreiging door de Taliban, legt u een kopie van een dreigbrief van de Taliban voor. Zoals reeds eerder werd vermeld, hebben kopieën slechts een beperkte bewijswaarde. Uw verklaring dat de postdienst deze brief niet zou aanvaard hebben is gezien uw eerdere leugenachtige verklaringen dan ook een loze verklaring. Bovendien stemmen uw verklaringen niet overeen met de inhoud van deze brief. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde u immers dat in deze brief geschreven stond dat 'indien ze mij zouden vinden, mijn handen zouden afgehakt worden ik zou worden onthoofd' (zie vragenlijst CGVS punt 5). Echter, in de door u voorgelegde kopie van de dreigbrief wordt u bedreigd met de dood, maar staat niet geschreven dat uw handen zouden worden afgehakt of u zou onthoofd worden (zie blauwe map). Overigens dient hier ook verwezen te worden naar informatie die aan het dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat in Pakistan, alle soorten documenten vervalst kunnen worden. **In het licht van het bovenstaande, samen met het feit dat uw geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd werd, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u persoonlijk geïnterviewd werd door de Taliban.**

Behalve de door u beweerde problemen met de Taliban die als ongeloofwaardig worden beschouwd, gaf u aan dat u verder geen persoonlijke problemen had in Pakistan, ook niet omwille van uw sjiitische geloofsovertuiging (zie gehoorverslag CGVS 3 p. 10/12). Verder dient het CGVS u erop te wijzen dat u verwees naar een medische specialist, dokter R., uit Pakistan die door de Taliban werd vermoord (zie gehoorverslag CGVS 2 p.10;13/19), maar beschikt u niet over hetzelfde hoog medisch profiel als deze persoon. U geeft tenslotte ook aan dat u geen specialist bent (zie gehoorverslag CGVS 1 p.4/5 en gehoorverslag CGVS 2 p. 4/19).

Betreffende de overige voorgelegde documenten zijnde diploma's, foto's van het lijk van dokter R., informatie i.v.m. de situatie van (sjiitische) dokters in Pakistan en een krantenartikel merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De door u voorgelegde artikels betreffen algemene informatie en tonen uw persoonlijke vrees voor vervolging in Pakistan niet aan.

Verder dient het CGVS op te merken dat het eigenaardig is dat u tegenstrijdige verklaringen in verband met uw carrière aflegde. Tijdens uw verklaringen bij de DVZ verklaarde u immers dat u steeds in een ziekenhuis voor de overheid werkte en gaf u aan dat u nooit als zelfstandige dokter werkte (zie verklaring DVZ punt 12), terwijl u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart dat u uw eigen praktijk had in Pëwar van 2006 tot 2011 (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4; 8-9/19).

Omtrent uw medische toestand, zijnde de door u beweerde geheugenproblemen ten gevolge van een depressie en stress (zie gehoorverslag CGVS 2 p.2;11/19), dient het CGVS u erop te wijzen dat hoewel u meermaals werd gevraagd naar een medische attest ter staving van deze beweringen (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 2/19, gehoorverslag CGVS 3 p.2;11/12), u tot op heden naliët enig medisch attest voor te leggen ter ondersteuning van deze problemen. Ook dient vermeld te worden dat het opmerkelijk is dat u vaker naar deze geheugenproblemen verwees wanneer u leugenachtige en vage verklaringen betreffende essentiële elementen in uw asielrelaas aflegde zoals uw identiteitsdocumenten, visumaanvragen en reisweg (zie gehoorverslag CGVS 2 p.2;10-11/19 en gehoorverslag CGVS 3 p.5;8;9/12). Ook wanneer u gevraagd werd naar uw emailadres, messenger- en skypegegevens, verwijst u naar het slecht functioneren van uw geheugen en wilt u de indruk wekken dat u niet computervaardig bent (zie gehoorverslag CGVS 2 p.2/19 en gehoorverslag CGVS 3 p.3-4/12). Gezien u uw medische problemen niet staafde met enig bewijsdocument en u reeds leugenachtige verklaringen aflegde (zie supra), wekt u de indruk dat u bepaalde zaken bewust tracht achter te houden voor het CGVS. Bovendien kunt u zich met uw medische problemen steeds wenden tot de geïjkte procedure.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reël risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reël risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PkC actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. **Ten eerste** merkt het CGVS op dat er een zeer concreet vermoeden bestaat dat u uw paspoort achter houdt én dat u daarmee uw werkelijke reisweg wil verhullen, waardoor het CGVS geen zicht krijgt op het werkelijke ogenblik van vertrek uit Pakistan en uw reis naar Europa. Maar meer nog, daardoor krijgt het CGVS ook geen zicht op een eventueel verblijf elders in Pakistan of zelfs in een ander land buiten Pakistan waar u misschien een visum of verblijfsvergunning had. Aldus kan het CGVS zich geen duidelijk beeld vormen over uw precieze verblijfplaatsen in de laatste jaren voor uw asielaanvraag en eventuele verblijfsstatus aldaar. **Ten tweede**, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, kan van u, hoe dan ook, redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt, moest u niet elders een verblijfsstatus hebben. Immers, uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u over een hooggeschoold profiel beschikt. Zo bent u medisch geschoold en werkte u als dokter in of nabij grote steden in Pakistan zoals Islamabad en Hafizabad. Tijdens de laatste jaren van uw verblijf in Pakistan, wanneer u in ziekenhuizen werkte, werd u door de overheid betaald op uw eigen bankrekening (zie gehoorverslag CGVS 3 p.6/12). Bovendien woonde en werkte u gedurende een zestal jaren in Kazachstan. Uit het voorgaande, en het feit dat u in staat was naar België te reizen, blijkt dan ook dat u zowel in Pakistan als in het buitenland steeds zelfstandig heeft kunnen functioneren. Daarenboven spreekt u naast het Pashtu, Russisch, Urdu, Engels en Punjabi (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6/19). Gezien dat u jarenlang werkte als dokter en u aangeeft dat u nog steeds contact hebt met enkele bevriende dokters die momenteel in Islamabad verblijven (zie gehoorverslag CGVS 3 p.3/12), kan het CGVS er redelijkerwijze vanuit gaan dat u over een zeker netwerk beschikt in Islamabad en Hafizabad. Ten slotte dient het CGVS te benadrukken dat u aangaf dat u, behalve de problemen met de Taliban die als ongeloofwaardig worden beschouwd, verder geen problemen hebt ervaren in Pakistan, ook niet omwille van uw religieuze overtuiging (zie gehoorverslag CGVS 3 p.10/12).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker brengt een rapport bij van Human Rights Watch, alsook een verwijzing naar een video in verband met de situatie van sjiieten in Pakistan. Hij stelt dat zij het doelwit zijn van talrijke aanslagen en dat de overheid niets doet tegen deze situatie. Tevens brengt hij een schema bij van de website van Al Jazeera met een overzicht van de recente grotere aanvallen op sjiieten in Pakistan van 2015. Hij verwijst tevens naar een persartikel waarin wordt verwezen naar recent geweld tegen sjiieten in Pakistan en waaruit volgens hem ook blijkt dat er recent ook meer en meer soennitische militanten zijn in de voormalig 'veiligere' provincies Punjab, Khyber Pakhtunkhwa, Balochistan en Sindh. Hij meent dat hij aantoont dat hij een sjiitische moslim is. Daarenboven brengt hij rapporten bij over de situatie van sjiitische dokters in Pakistan. Hij stelt dat het feit dat zij dokters zijn, van hen een bijkomend doelwit maakt. Uit de stukken blijkt volgens hem niet dat het om bekendere of belangrijker dokters zou gaan dan verzoeker. Hij voert aan dat het voor sjiieten nergens veilig is in Pakistan en wijst erop dat hij op basis van zijn naam gemakkelijk te herkennen is als sjiiet en dat, gelet op de vele checkpoints, identiteitscontrole onvermijdelijk is.

Verweerders stelling dat hij wel nog in het bezit zou zijn van een paspoort en dat hij dit achterhoudt om zijn echte reisweg te verhullen, acht verzoeker loze beweringen. Hij stelt dat hij verward was/is en dat hij ervan uitging dat de vraagstelling betrekking had op recente visumaanvragen of asielaanvragen en hij beschouwde de aanvraag van een studentervisum acht jaar geleden niet als een relevant antwoord op verweerders vraag. Sedert 2011 beschikt hij niet meer over een paspoort, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist, aldus verzoeker.

Verder stelt verzoeker dat hij slechts twee keer terugkeerde naar zijn geboortedorp, telkens verkleed als vrouw zodat hij niet zou worden erkend. De tweede keer keerde hij terug om zijn vlucht uit het land te organiseren.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een Afghaanse tolk had, waarbij er toch wel afwijkingen bleken te zijn met verzoekers Pashtou. Over het afkappen van hoofd en handen stelt verzoeker dat dit bijkomende informatie is die niet in de dreigbrief staat, maar die wel praktijken zijn die door de taliban en andere milities worden toegepast. Hij voegde deze informatie slechts ter informatie toe. Voorts blijkt het volgens hem een algemeen probleem te zijn dat stukken die in Pakistan op de post worden gedaan, niet in België aankomen. Hij hoorde van medebewoners in het asielcentrum dat papieren van de taliban en dergelijke door DHL geweerd zouden worden.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker stelt dat hij het risico loopt dat hij als sjiiet zal worden gedood door de soennitische milities, zoals hierboven aangetoond, alsook door de taliban. Hij verwijst naar wat hij in het eerste middel uiteenzette.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij er *in casu* terecht voor bevreesd is dat de taliban opnieuw zal proberen om hem te kidnappen, waarna hem hetzelfde gevolg staat te wachten als de personen die in de dreigbrieven worden vermeld, namelijk dat hij zal worden onthoofd en dergelijke meer. Daarenboven is er eveneens de vrees van de sjiieten in Pakistan. Hij verwijst naar wat hij in het eerste middel uiteenzette.

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 5 van het EVRM.

Gelet op de aanwezigheid van de taliban in heel Pakistan is het volgens verzoeker voor eenieder onveilig om daar te wonen. Hij heeft twee waarschuwingen ontvangen van de taliban en de taliban heeft getracht hem te ontvoeren. Hij stelt het risico te lopen dat de taliban zal trachten hem opnieuw te ontvoeren (en te doden) zonder enige vorm van proces enkel en alleen omdat hij sjiit is en daarenboven dokter. Hij verwijst naar wat hij in het eerste middel uiteenzette.

2.1.1.5. In wat zich aandient als een vijfde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker herhaalt zijn uiteenzetting uit zijn eerste middel over de sjiieten in Pakistan.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift rapporten met betrekking tot de sjiieten in Pakistan (stukken 3.1-3.3) en met betrekking tot sjiitische dokters in Pakistan (stukken 4.1 en 4.2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen enkel document neerlegde ter staving van zijn identiteit, hij blijkt de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegde over zijn visumaanvragen en hij incoherente verklaringen aflegde over zijn paspoort, waardoor hij trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, (ii) hij eveneens incoherente verklaringen aflegde over zijn beweerd reiswag, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn persoonlijke bedreiging vanwege de taliban, (iv) hij aangaf dat hij verder geen persoonlijke problemen had in Pakistan, ook niet omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging, (v) de overige door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn carrière, en (vii) hij naliet omtrent zijn beweerd geheugenproblemen omwille van depressie en stress een medisch attest voor te leggen en hij zich aangaande zijn medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure.

Verzoekers problemen met de taliban worden door de bestreden beslissing ongeloofwaardig bevonden om reden dat *"U verklaarde dat u in maart of april 2011 een soennitische vrouw behandelde en de Taliban dit te weten kwam. U gaf aan dat zij het mogelijks via een dorpsgenoot of familielid van de patiënt te weten kamen, maar baseert zich hiertoe louter op veronderstellingen (zie vragenlijst CGVS punt 5). U zou diezelfde nacht weggevlucht zijn omdat de Taliban naar u op zoek was, en keerde terug naar uw dorp. Nadien verbleef en werkte u in uw dorp tot eind 2011, meer dan een half jaar nadat het incident plaatsvond, terwijl u de Taliban vreesde. Tijdens uw verblijf in uw dorp tijdens de tweede helft van 2011 zou u geen persoonlijke problemen hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16/19). U zou pas eind 2011 naar Hafizabad verhuisd zijn en ging er in de BHU werken. Het feit dat u meer dan zes maanden lang nog actief was als dokter in Pekar, terwijl de Taliban naar u op zoek zou zijn geweest en nadien nog enkele keren terugkeerde naar Pekar, tast de ernst en gegrondheid van uw vrees voor de Taliban aan.*

Sinds begin november 2014 zou de Taliban (opnieuw) naar u op zoek zijn en zou u op verschillende manieren bedreigd zijn geweest. Gezien u verklaarde dat u tussen 2 en 4 november in het ziekenhuis van Hafizabad gezocht werd en op 7 en 10 november dreigetelefoons ontving van een commandant van

de Taliban omdat u sjiit bent, is het uiterst eigenaardig dat u Hafizabad pas op 20 november 2014, wanneer er een dreigbrief op uw deurdrempel lag, zou verlaten hebben (zie vragenlijst CGVS punt 5 en gehoorverslag CGVS 2 p.8/19). Hierbij dient het CGVS op te merken dat u tijdens het gehoor dat plaats vond op 5 mei 2015, verklaarde dat u de ene keer verklaarde dat u tot december 2014 in Hafizabad verbleef (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4/19), terwijl u de andere keer aangaf dat u Hafizabad rond 20 november verliet (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8/19). Naast het feit dat u niet kon verklaren hoe een commandant van de Taliban aan uw telefoonnummer raakte (zie vragenlijst CGVS punt 5), is het uiterst merkwaardig dat u in eerste instantie zou hebben blijven werken in het ziekenhuis. Daarnaast is het eigenaardig dat u, gezien de vrees die u beweert te hebben t.o.v. de Taliban, nadat deze incidenten zouden hebben plaatsgevonden terugkeerde naar Peshawar waar de Taliban net actief is. Opnieuw tast dit de ernst, alsook de geloofwaardigheid, van uw vrees aan. Ter ondersteuning van de door u beweerde bedreiging door de Taliban, legt u een kopie van een dreigbrief van de Taliban voor. Zoals reeds eerder werd vermeld, hebben kopieën slechts een beperkte bewijswaarde. Uw verklaring dat de postdienst deze brief niet zou aanvaarden hebben is gezien uw eerdere leugenachtige verklaringen dan ook een loze verklaring. Bovendien stemmen uw verklaringen niet overeen met de inhoud van deze brief. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde u immers dat in deze brief geschreven stond dat 'indien ze mij zouden vinden, mijn handen zouden afgehakt worden ik zou worden onthoofd' (zie vragenlijst CGVS punt 5). Echter, in de door u voorgelegde kopie van de dreigbrief wordt u bedreigd met de dood, maar staat niet geschreven dat uw handen zouden worden afgehakt of u zou onthoofd worden (zie blauwe map). Overigens dient hier ook verwezen te worden naar informatie die aan het dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat in Pakistan, alle soorten documenten vervalst kunnen worden. **In het licht van het bovenstaande, samen met het feit dat uw geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd werd, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u persoonlijk geviséerd werd door de Taliban.**

Behalve de door u beweerde problemen met de Taliban die als ongeloofwaardig worden beschouwd, gaf u aan dat u verder geen persoonlijke problemen had in Pakistan, ook niet omwille van uw sjiitische geloofsovertuiging (zie gehoorverslag CGVS 3 p. 10/12). Verder dient het CGVS u erop te wijzen dat u verwees naar een medische specialist, dokter R., uit Pakistan die door de Taliban werd vermoord (zie gehoorverslag CGVS 2 p.10;13/19), maar beschikt u niet over hetzelfde hoog medisch profiel als deze persoon. U geeft tenslotte ook aan dat u geen specialist bent (zie gehoorverslag CGVS 1 p.4/5 en gehoorverslag CGVS 2 p. 4/19).

Betreffende de overige voorgelegde documenten zijnde diploma's, foto's van het lijk van dokter R., informatie i.v.m. de situatie van (sjiitische) dokters in Pakistan en een krantenartikel merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De door u voorgelegde artikels betreffen algemene informatie en tonen uw persoonlijke vrees voor vervolging in Pakistan niet aan.

Verder dient het CGVS op te merken dat het eigenaardig is dat u tegenstrijdige verklaringen in verband met uw carrière aflegde. Tijdens uw verklaringen bij de DVZ verklaarde u immers dat u steeds in een ziekenhuis voor de overheid werkte en gaf u aan dat u nooit als zelfstandige dokter werkte (zie verklaring DVZ punt 12), terwijl u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart dat u uw eigen praktijk had in Peshawar van 2006 tot 2011 (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4; 8-9/19)."

Verzoeker beperkt zijn verweer tot de stelling dat hij bevreesd is dat de Taliban hem opnieuw zullen kidnappen waarna hem hetzelfde gevolg staat te wachten als de personen die in de dreigbrieven worden vermeld. Verzoeker weerlegt de motieven inzake de door hem beweerde problemen met de Taliban niet zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

In onderhavig verzoekschrift wijst verzoeker op de situatie van sjiiten in Pakistan, die volgens hem het slachtoffer zijn van vele aanslagen in heel Pakistan, zeker wanneer zij dokter zijn. Dienaangaande dient evenwel opgemerkt dat verzoeker slechts verwijst naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Hoewel kan worden aangenomen dat sjiitische moslims in Pakistan in een precare situatie kunnen leven en het slachtoffer kunnen zijn van geweld, is nog steeds een individuele en *in concreto*-beoordeling noodzakelijk. Dienaangaande dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS op 11 september 2015 verklaarde dat hij buiten de problemen met de Taliban, die terecht als ongeloofwaardig worden bestempeld in de bestreden beslissing, verder geen persoonlijke problemen heeft, ook niet omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging (gehoorverslag CGVS 11 september 2015, p. 10). Het loutere feit dat verzoeker dokter is en dat ook sjiitische dokters het slachtoffer kunnen zijn van geweld, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande, namelijk dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, doch dat hij hier niet in slaagt.

Voorts dient vastgesteld dat verzoeker aangaande zijn identiteitsdocumenten niet verder komt dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waar hij stelt dat het om loze beweringen gaat. Dergelijk verweer is echter niet dienstig, evenmin als de *post factum*-verklaring dat verzoeker dacht dat enkel werd geïnformeerd naar recente visum- en asielaanvragen en hij een aanvraag voor een studentervisum van acht jaar geleden niet relevant achtte. Tijdens zijn gehoor op het CGVS op 5 mei 2015 verklaarde verzoeker immers uitdrukkelijk dat hij *enkel* voor Kazachstan een visumaanvraag deed (gehoorverslag CGVS 5 mei 2015, p. 12). Het feit dat verzoeker sedert 2011 niet meer over een paspoort beschikt wordt overigens door verweerder terecht in twijfel getrokken.

Waar verzoeker stelt dat hij slechts twee keer naar zijn dorp terugkeerde en telkens verkleed als vrouw om niet te worden herkend, dient vastgesteld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker een dergelijk markant element reeds zou hebben vermeld tijdens zijn horen op het CGVS, *quod non in casu*, hetgeen opnieuw tot de conclusie leidt dat verzoeker aan de hand van loutere *post factum*-verklaringen tracht zijn asielrelaas alsnog aannemelijk te laten voorkomen. Overigens voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker pas in november 2014 opnieuw door de taliban zou zijn gezocht en bedreigd, terwijl het incident met de zwangere soennitische vrouw plaatsvond in maart of april 2011.

Waar verzoeker wijst op afwijkingen tussen het Pashtou door hem gesproken en het Pashtou van zijn Afghaanse tolk op de DVZ, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel opmerking maakte over vertaalproblemen en verzoeker de vragenlijst ondertekende nadat deze hem in het Pashtou werd voorgelezen, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Opnieuw vervalt verzoeker in het uiten van een loutere *post factum*-verklaring. Uit de vragenlijst valt bovendien uitdrukkelijk af te leiden dat verzoeker wel degelijk stelde dat er in de dreigbrieven stond vermeld dat zijn handen zouden worden afgehakt en dat hij zou worden onthoofd (administratief dossier, stuk 20) en nergens blijkt dat hij dit slechts ter informatie meegaf.

Van zijn bewering dat DHL zou weigeren om papieren van de taliban te versturen, brengt hij niet het minste bewijs bij en komt hij niet verder dan het uiten van een aantal door medebewoners van het asielcentrum ingegeven veronderstellingen.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de geweldddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de geweldddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. **Ten eerste** merkt het CGVS op dat er een zeer concreet vermoeden bestaat dat u uw paspoort achter houdt én dat u daarmee uw werkelijke reisweg wil verhullen, waardoor het CGVS geen zicht krijgt op het werkelijke ogenblik van vertrek uit Pakistan en uw reis naar Europa. Maar meer nog, daardoor krijgt het CGVS ook geen zicht op een eventueel verblijf elders in Pakistan of zelfs in een ander land buiten Pakistan waar u misschien een visum of verblijfsvergunning had. Aldus kan het CGVS zich geen duidelijk beeld vormen over uw precieze verblijfplaatsen in de laatste jaren voor uw asielaanvraag en eventuele verblijfsstatus aldaar. **Ten tweede**, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, kan van u, hoe dan ook, redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt, moest u niet elders een verblijfsstatus hebben. Immers, uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u over een hooggeschoold profiel beschikt. Zo bent u medisch geschoold en werkte u als dokter in of nabij grote steden in Pakistan zoals Islamabad en Hafizabad. Tijdens de laatste jaren van uw verblijf in Pakistan, wanneer u in ziekenhuizen werkte, werd u door de overheid betaald op uw eigen bankrekening (zie gehoorverslag CGVS 3 p.6/12). Bovendien woonde en werkte u gedurende een zestal jaren in Kazachstan. Uit het voorgaande, en het feit dat u in staat was naar België te reizen, blijkt dan ook dat u zowel in Pakistan als in het buitenland steeds zelfstandig heeft kunnen functioneren. Daarenboven spreekt u naast het Pashtu, Russisch, Urdu, Engels en Punjabi (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6/19). Gezien dat u jarenlang werkte als dokter en u aangeeft dat u nog steeds contact hebt met enkele bevriende dokters die momenteel in Islamabad verblijven (zie gehoorverslag CGVS 3 p.3/12), kan het CGVS er redelijkerwijze vanuit gaan dat u over een zeker netwerk beschikt in Islamabad en Hafizabad. Ten slotte dient het CGVS te benadrukken dat u aangaf dat u, behalve de problemen met de Taliban die als ongeloofwaardig worden beschouwd, verder geen problemen hebt ervaren in Pakistan, ook niet omwille van uw religieuze overtuiging (zie gehoorverslag CGVS 3 p.10/12).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map)."

In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker opnieuw naar de situatie van de sjiïeten in Pakistan. Dienaangaande kan verwezen naar hetgeen hierover sub 2.3.2. werd gesteld. Daarnaast kan uit de aan het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 3.1-4.2) niet worden afgeleid dat er in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en Pakistan controlled Kashmir wel degelijk sprake zou zijn van willekeurig geweld met voortdurende en ononderbroken gevechten in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus brengt verzoeker geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald is. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER